

Hét nap

Úgy készültek napok óta, mint a saját esküvőjükre. Végre hazajön!, mondta Iván, biztos hazajön!, ragyogott Leó. Telefonon beszéltek, de még azon is átragyogott. Hát már két éve ígéri, nem létezik, hogy ne jöjjön haza!

Az apjuk délután érkezett autóba gyömöszölt életével. Innen egy sál lógott ki, onnan egy uborkásüveg, amonnan egy franciakuclcs. Ennyi az élet, gondolta Iván. Húsz éve hagyott ott bennünket, most meg hazajön anyámhoz egy sállal és egy franciakuclccsal.

Ivánékhoz érkezett, aztán átmentek a fiúk anyjához. Sorra felhordtak mindent, ruhákat, szerszámokat, cipőket, ágyneműt, Isten tudja, mit, volt vagy hat táska meg szatyor, ha nem több. Az apja a hűgától érkezett, ott húzta meg magát a szülőfalujában, amikor a nő, akivel utoljára élt, ismét kidobta, s többé nem akart visszamenni. Az egykori vagy mindenkori sógornő hagymát küldött, csirkét vágott, tojást csomagolt. Jó, hogy hazajöttél, fater, verte hátba Iván az apját. Jó, édesapa, válaszolta az öreg savanyúan.

Egész évben ezen dolgoztak. Előző évben kezdődött, amikor az apja egyik kolozsvári látogatása alkalmával megkérdezte az anyjától, visszafo-gadnál-e. Az anyja meg húsz éve csak a kérdésre várt, persze, válaszolta.

Meg kellett szabadulni Robi bácsitól, az anyja élettársától, aki nyolc éve ette az idegeiket. Magas, fehér hajú, ostoba férfi volt, aki soha nem látogatta meg az unokáját, ő felnevelte a fiait, mondta, most már menjen mindenki az anyja picésájába. A fiúk nem mentek, de az apjukhoz se jöttek vagy csak azért, hogy pénzt kérjenek. Robi bácsi őket sem szerette, nem értette, miért jár hozzájuk az anyjuk, és ők miért járnak az anyjukhoz. Ha

mégis eljött, elmesélte, hogy ő járt Monoron, ahol nagyon jó volt, mert Monor... Soha nem derült ki, mi volt olyan jó Monoron, Robi bácsi azok közé az ostobák közé tartozott, akik a legnagyobb élményeiket sem tudják elmesélni, s így abban sem lehetett hinni, hogy ezek az élmények valóban élmények voltak. A fiúk kétségbeesetten néztek egymásra, ennyi butaságot soha életükben nem hallottak. Robi bácsi magasra tette a lécet, röhögtek keserűen, ha végre-valahára elment.

Ez a „végre-valahára”, ez viszont jellemző volt rá. Amikor anyjuk szólt neki, hogy szedje össze a cókókját és menjen, hosszú hónapokig váratott mindenkire, holott néhány éve ő akart elmenni Leóért, akivel ki nem állhatták egymást. Azóta Leó is megnősült, talán Robi bácsi is elhitte, hogy végre azt csinálhat, amit akar, a szart nem kell lehúznia, leöntheti nyugodtan, a mosógépet megállíthatja, hogy kézzel csavarja ki a ruhát, szóval élhet végre úgy, ahogy azok élnek, akik tudják, mi a helyzet. Ő mindig tudta, következőképpen egy félévig gyötörte az anyjukat, különféle jóslatokat dörgött, kifejtette, hogy az apjuk ismét ott fogja hagyni, a fiúk rá se néznek, nem lesz, aki egy pohár vizet adjon, meglátod. Jól van, Robi, csak hagyd már abba, mondta az asszony szinte sírva, de Robi bácsit nem olyan fából faragták. Elmondta naponta hússzor, még a szavak sorrendjén se nagyon változtatott, Peti itthagya, Iván és Leó rád se néznek, nem lesz, aki egy pohár vizet adjon, meglátod.

Először nem akart elmenni, aztán valahogy talált egy nőt és elment, de akkor meg naponta telefonált az anyjának, hogy ő milyen jól él, milyen nagyszerű nőt kapott, össze fognak házasodni és boldogan fognak élni. Jól van, Robi, de ne hívj többet, válaszolta az anyja. Másnap megint csengett a telefon. Miért veszed fel?, kérdezte Iván, amikor az anyja elmesélte. Nem tudom, ki keres. Hát nyomd ki, amikor kiderül. Jó, ki fogom nyomni.

Szóval nem volt könnyű, de végül Robi bácsi elment, az apjuk pedig megérkezett. Másnap elmentek az anyjával egy baráti házaspárhoz. Te visszafogadtad ezt az embert?!, sipította Kati, aki zöldséges volt a nyugdíjazás előtt. Az anyja riadtan mosolygott.

A kocsiban az apja azt mondta, nem kellett volna felrúgják az életüket, ő nem tudja megszokni itt. Esetleg, ha eladnák a blokkot... A lépcsőház a villamosvonal mellett állt, szemben vele az ortodox székesegyház, ahol minden vasárnap iszonyú tömeg éltette az Urat órákig. Harmadnap az anyja feltett egy hirdetést az újságba arról, hogy a lakás eladó.

Negyednap az apja elindult Isaszegre. Ott élt tíz évig, miután otthagya őket, s oda kellett mennie orvosi vizsgálatra a jogosítvány miatt. Édesanyát nem viszed?, kérdezte Iván. Nincs miért jönnie, nem maradok sokáig, válaszolta az apja félrefordulva. Iván és Leó rémülten néztek össze.

Tényleg nem tartott sokáig, hatodnap estére minden elintéződött. Hetednap az apjuk elindult hazafelé, megállt Ivánnál. Akkor most mész haza?, kérdezte Iván reménykedve. Megyek, elhozom anyádtól a cuccaimat, indulok a húgomhoz. Nem maradsz itt?, döbrent meg Iván, holott már régen tudta a választ. Nem maradok, édesapa. Leó úgy ült a széken, mint aki a saját kivégzését nézi. De hát miért nem? Mindegy, hagyjuk.

Amikor elmentek, Iván nem találta a helyét. Nem ebédelsz?, kérdezte Mária. Most nem kérek, válaszolta. Aztán felhívta az apját. Ha neked minden mindegy, akkor ne gyere ide többé. Jó, válaszolta az apja.

Iván kinyomta a telefont. Véget ért a hetedik nap is.